

Ootamist väärt

A romantic scene of a man and a woman standing on a sandy beach, viewed from behind. The woman, with long blonde hair, has her arm around the man's shoulder. They are both dressed in light-colored, casual clothing. The background features a dramatic sunset sky with soft clouds, the ocean to the left, and a colorful, eroded cliffside to the right. The overall mood is peaceful and intimate.

Jamie Beck

Originaali tiitel:
Jamie Beck
Worth the Wait
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Mumtaz Mustafa

Text copyright © 2015 Jamie Beck. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E07366119
ISBN 978-9949-82-447-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee
---

*Minu vanematele ja kadunud kasuisale.
Aitäh, et nägite minus alati parimat.*

PROLOOG

Wilton, Connecticut
Kolmteist aastat varem

Selleks ajaks kui Vivi sai kolmeteistkümneseks, oli ta aru saanud, et elult ei tasu palju oodata. Traagilised õnnetused võisid pool perekonda hauda viia ja isa pudelipõhja vaatama sundida. Kiusajad võisid rikkuda täiesti ilusa päeva, norides odavate riiete või piinlike asjade kallal, seda pahvatatakse vahetevahel ikka välja. Üksindus võis vahel end nii tihedasti peale pressida, et ei saanud õieti hingatagi.

Ent selle lihtsa tõega leppimine – et elu on raske – aitas ka väikesi asju rohkem nautida. Hinnata lihtsaid hetki, näiteks otse kollasest pakendist toore küpsisetaina söömine, oma vana koera kõrval voodis ärkamine või uue sõbranna leidmine, kui esimene päev uues linnas kaheksandas klassis tundus lihtsalt kohutav.

Tänu viimasele õnnelikule juhusele sattuski Vivi Cati köögi-laua taha, kui ta esimest korda elus sõbranna juurde ööseks jäi, keskendudes viimastele tõmmetele joonistusel, mida tal oli palutud teha. Cat oli oma emale kiitnud Vivi joonistamisoskust ja Vivi ei tahtnud uuele sõbrannale pettumust valmistada.

Ta heitis viimase pilgu keraamilisele kukele, mida ta oli joonistanud, ja tõstis siis oma töö üles, et seda näidata. Proua

St. Jamesi silmad läksid suureks ja ta surus käe rinnale. „Oh, Vivi, see on imeline. Kas tohin selle endale jätta?“

„Ikka.“ Vivi noogutas, rõõmustades kiituse üle.

Cat andis talle üle laua Oreode paki. Vivi võttis sealt veel kolm küpsist ja nõjatus tooli seljatoele. Teda tabas rahulolu-tunne ning ta ohkas õnnelikuna.

Meelerahu kadus aga kohe, kui Cati kaks vanemat venda köögiuksest sisse tormasid, mõlemad kahvpalli mängimisest higised. Ehkki Vivi polnud nendega veel kohtunud, teadis ta, et David on tark abiturient ja Jackson tormakas üheteistkümnnenda klassi õpilane.

Nagu Cat, olid ka nemad pärinud oma ema hispaanialeiku ilu. Kõigil kolmel olid tumedad läikivad juuksed, hingetatud pruunid silmad ja tõmmu nahk. Täielik vastand Vivi teineteisest kaugel asetsevatele sinistele silmadele ja heledale nahale.

Vivi pani tähele, et David suudles oma ema põsele ja läks alles siis pliidi juurde, kergitas potikaant ja nuusutas sisu.

Jackson naeratas sõbralikult, kui teda Vivile tutvustati, aga pöördus siis kohe Cati poole. „Pea su korraks ära röövima, õeke.“ Ta viitas põidlaga elutoa poole.

Cat pööritas silmi ja nõjatus Vivi poole. „Kas veame kihla, et ta tahab õhtuks *laenata* minu taskuraha, sest tema oma on juba otsas?“

Vivi kehtas õlgu, kuna ei osanud selle peale midagi kosta. Pärast ema ja venna surma seitse aastat tagasi polnud tal enam õdesid-vendi ega ka normaalset pereelu. Ta ilmselt kortsutas oma mõtete peale kulmu, sest kui ta järgmise küpsise piima sisse kastis, küsis David: „Kas Oreodel on midagi viga?“

„E-ei.“ Vivi neelatas – tugevasti. David oli kenam, kui poisid olema peaksid. Ausõna, see polnud teiste poiste suhtes õiglane. Ega ka tüdrukute.

„David, vaata seda joonistust, mille Vivi praegu tegi. On ju andekas?“ Proua St. James tõusis, pakkus oma kohta Davidile ja hakkas talle kaussi paellat tõstma.

David vaatas joonistust ja mõõtis siis pilguga pealaest jala-tallani Vivit – selleks ei kulunud palju aega –, jättes ilmselt meelde tema roosade triipudega juuksed, Hello Kitty pidžaama ja kondised jäsemed.

Ta naeratas. „See on väga hea. Sa vist käid kunstitundides.“

Tema pingsa pilguga silmad tundusid siiralt uudishimulikud, mis ajas Vivi hirmsasti ärevile ja üleni kuumaks. Ta ei suutnud siiski pilku ära pöörata.

„Ei käi.“ Poisi pilk naelutas Vivi tooli külge. Kas ta tõesti tahtis temaga rääkida? „Õpin enamasti ise, loen raamatuid või laenan raamatukogust videoid. Vahel olen koos kunstiõpetajaga kauem koolis.“

„Muljetavaldav.“ Poiss vaatas Vivit austusega. „Kas sa maalid ka?“

Vivi ajas end sirgu, valmis oma lemmikteemal pikemalt arutlema. „Jah, ja kollaaže teen ka. Vahel töötan saviga, aga selles ma veel eriti osav ei ole. Natuke tegelen ka pildistamisega.“

„Sa alles kolisid siia, eks? Peaksid käima Silvermine'i kunstikeskuses, ehk on seal mingeid kunstikursusi. See on New Canaanis, siinsamas teisel pool piiri.“

„Lahe.“ Vivi sundis end naeratama, ehkki teadis, et ei pääse sinna stuudiosse mitte kunagi. See tundus kallis ja mis peamine, see tähendaks, et ta peab rääkima isaga ja seda ta ei tee. Tema oli hoolitsenud õnnetusest saadik isa eest, mitte vastu-pidi. Arvatavasti oligi nii parem, sest neil harvadel kordadel, kui isa temaga kuhugi tuli, tegi ta Vivile joomisega häbi.

David kallutas pead ja kissitas veidi silmi, nagu loeks tema mõtteid. Siis noormehe ilme selgines. „Kas sa portreesid teed?“

„Mitte hästi.“ Vivi krimpsutas nägu ja pistis järjekordse ligunenud Oreo suhu. Poisi tähelepanu ajas teda aina rohkem segadusse.

„Las mina otsustan.“ David lükkas tema ette paberiploki ja nõjatus ettepoole, küünarnukid laual. „Joonista mind.“

„Kohe praegu või?“ Pool küpsist kukkus piima sisse.

„Miks mitte?“ Noormees keeras end toolil ja kergitas lõuga. „Külgvaates?“

Paanika ja lummuse joovastava segu võimuses Vivi jättis küpsise klaasi ja võttis pliitsi. „Ei.“

David pöördus uuesti tema poole ja istus liikumatuna. Tema pilk langes paberile.

„Pilk üles,“ ütles Vivi ja kui poiss teda vaatas, siis ta naeratas.

Alguses tõmbusid sõrmed krampi, esimesed pliitsitõmbed olid liiga tugevad, aga paari minuti pärast süvenes Vivi töösse, vähemalt suures osas. Mõistagi ei suutnud ta eirata seda, kuidas tema süda tegi lisalöögi iga kord, kui nende pilgud kohtusid, mida antud olukorras juhtus päris tihti.

Proua St. James pani poja ette kausitäie paellat ja lahkus vaikselt köögist. David lükkas toidu kõrvale ja jätkas vaatlemist. Mitu minutit hiljem tuli Cat tagasi ja vajus toolile Vivi kõrvale. „Miks sa Davidit joonistad?“

„Sest ma palusin seda,“ vastas noormees, enne kui Vivi vastata jõudis. „Kuss. Ära sega teda.“

„Tõsiselt?“ Cat ohkas melodramaatiliselt, vaadates samal ajal Vivit. „Sa ei pea teda joonistama.“

„Sellest pole midagi.“ Tõtt-öelda meeldis Vivile, et tal oli põhjus poisi täiusliku näo iga detail meelde jätta.

Sel hetkel pilgutas David silma. Kas ta luges taas Vivi mõtteid?

Tüdruk punastas.

„Vaatan, kas telerist tuleb midagi huvitavat.“ Cat tõusis ja kiikas üle Vivi õla. „Kui oled lõpetanud, otsi mind üles.“

Kui õde oli ära läinud, küsis David: „Kuidas sulle Wiltonis meeldib?“

„Siin on kena... ilusam kui Buffalos.“ Pagan võtaks, nüüd läks lõuajoon valesti. Vivi kustutas natuke ja keskendus paberilehele enda ees.

„Kas keeleotsa suunurgast väljaajamine aitab sul paremini joonistada?“ kiusas David heatahtlikult.

Vivi tõmbas keele võpatades suhu tagasi ja vaatas teda. „Ilmselt.“

Noormees pani käed rinnale risti, turtsatas naerma ja jätkas tema vaatlemist. Mõne minuti pärast sai portree valmis. Vivi silmitses seda, kulm kipras. Portreesid oli *palju* raskem joonistada kui keraamilisi kukkesid.

David sirutas käe üle laua ja sikutas plokki. „Näita.“

Vivi lasi sellest vastu tahtmist lahti ja jälgis poisi reaktsiooni.

„See on nii kiire töö kohta hämmastavalt hea.“ David naeratas pikkamööda, uurides pingsalt tema joonistust. „Sa joonistasid mu palju kenamaks, kui ma tegelikult olen.“

„Ei joonistanud!“ Või joonistas? Oh jumal, kui piinlik.

„Arvan, et joonistasid.“ David rebis lehe plokist välja ja pani endast vasakule lauale, tõmmates eemale lükatud kausi lähemale. „Aitäh.“

Vivi sirutas käe paberilehe poole, ent poiss andis talle laksu vastu kätt. Puudutus pani kogu käsivarre kihelema.

„See on minu.“ Ta pistis lusikatäie safraniriisi suhu. „Pane sellele ka oma allkiri, et saaksin kunagi tõestada, et ma tundsin sind juba lapsepõlves.“

Ehkki Vivi teadis, et poiss teeb nalja ja on oma noorema õe sõbranna vastu lihtsalt kena, jumaldas ta seda jäägitut tähelepanu. Kahjuks kestis see Jacksoni tõttu veel vaid mõne sekundi.

„Hei, vennas. Tee eluga, muidu jääme väga hiljaks.“

David vaatas üllatunult kella. „Vabandust,“ ütles ta Jacksonile. „Ma teen kähku.“

Ta pani kausi kraanikaussi ja võttis siis laualt joonistuse. „Oli tore kohtuda, Vivi. Aitäh selle eest.“

„Cat ootab sind vist elutoas,“ ütles Jackson Vivile, kui ta Davidi kannul köögist välja läks.

„Oh, aitäh.“ Vivi läks köögist minema, aga pea käis veidi ringi.

Ta vajus diivanile Cati kõrvale, too oli valinud vaatamiseks filmi „Sabrina“, mille peaosas oli Harrison Ford. Vivi ei suutnud sellele keskenduda, sest ta kujutas ette, kuidas kohtub Davidiga taas hommikusöögi ajal.

„Miks sa nii totakalt naeratad?“ küsis Cat.

Oih. Vivi varjas oma privaatseid mõtteid osalise tõega. „Mul on hea meel, et sa mind külla kutsusid.“

ESIMENE PEATÜKK

Block Island

Olevik, juuli lõpp

Long Islandi väina tormised veed raputasid praami, ent Vivi teadis, et mitte see ei aja teda iiveldama. Sõrmed pigistasid pingiserva ja põlv hüples samas tempos nagu koolibri tiivad. Tema süda polnud poolteist aastat selliselt puperdanud.

„Sa oled näost valge,“ ütles Cat. „Tunned sa end halvasti?“

Vivi kiskus end mõtetehägust välja ja pöördus Cati poole, kes oli ta viimasel hetkel kutsunud koos enda ja oma vendadega puhkama nende pere suvemajja Blocki saarel.

„Ei.“ Vivi rahustas närve ja ajas end sirgu. „Aga tahan juba *väga*, et see praam maabuks.“

Ja veel rohkem tahtis ta näha Davidit, kellesse oli rohkem kui kümme aastat armunud olnud. Vahepealsed aastad, mil nad pidasid kirjavahetust, käisid kinos ja muuseumides, veetsid pärastlõunaid Central Parkis ning mõtlesid välja omavahelisi nalju, olid teda veennud, et nad on teineteise saatus. Viimase ajani polnud Vivit morjendanud ka asjaolu, et mees polnud tema tunneteile vastanud. See polnud midagi üllatavat, kuna isaga kahekesi elamine oli õpetanud teda armastust eriti mitte nõudma.

Cat kummardus tema poole. „Sa kindlasti kibeled Davidiga kohtuma, aga ta on muutunud. Ta on selline eemalolev.“

Vivi vahtis põrandat. Kui David poolteist aastat tagasi pärast ema surma Hongkongi kolis, oli ta mehes muutust märganud. Ootamatut salapärast eemaletõmbumist kõikidest lähedastest.

„Ta ei ole oma vaikimist kellelegi selgitanud? Ka mitte teie isale?“ küsis Vivi.

„Eriti mitte isale. Ema surmast saadik pole nad õieti omavahel rääkinudki, ehkki kumbki ei ütle, miks. Võib-olla läheb olukord paremaks nüüd, kui David on kodus.“ Cat krimpsutas nägu. „Kes oleks võinud arvata, et ma temast nii väga puudust tunnen?“

Vivi oleks. Kui teised oleksid kirjeldanud nii Cati kui ka Davidit veidi vaoshoitud inimestena, siis tema teadis, et mõlemad suhtuvad oma lähimatesse sõpradesse ja pereliikmetesse äärmiselt kaitsvalt.